

Publicerad 2013-10-04 21:32 av Lena Själsöga Keijser
tillkind

korgen stiger

flätad av
vass

tvinnade är
repen

av godhänder

seglet
är ett eldblad
ur lönnen

eller himlamaneters
vidaböljande kjolar

luftballongen stiger
elden
giver
höjden

hon rör vid molnens
vid
molnblommor

dofter
pudrar marker

solfjärilar
stigna

ur moln

rör vid nattens ädelstensögon

fjäderstrimma
målar

gräsängders
diamanter

solfjärilar
andas
luftrörelse

rosen
i månskärans hand

rör vid
järnekens

blick

gårdsgången
är tystade steg

hon är borta nu

rosen fäller blad

begråter hennes fingrar

han
rörde vid en sträng

en väg hon reglat
med sju gånger sju nycklar

hon andades aldrig in
hans ögons bakomglans

nu
ber hon nycklarna åter

hon minns ej
varti

nycklarna for

i den stund hon släppte dem

gnistor
faller

in i natten

träden
skrudas

lyktor skimrar händer

vari
bladen
stiger

in i drömtecken

ja
jag tillstår denna
och vet ej varför jag längtar

mina vingsegel
är svedda
marker

insikten
är

klar

jag ser husen

husen är hållna samman
av spindelvävar

uddspetsar
gryningspärlor

rinner av
in i havshand

sjunker
djupt

brända är minnesstäderna

kolen
bäddas in

i natten faller

gnistor

lägger kinden till träden
lägger händer till träden
viskar in i träden

vansinnigt trött
är jag

molnstäder
sträck edra händer till mig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten